

Eva Hořínková

Paní Eva Hořínková, rozená Vinohradníková, se narodila 13. listopadu 1935 v Bratislavě. Po vzniku Slovenského státu v roce 1939 se s rodiči a třemi sourozenci přestěhovali do Velké Bystřice. Maminka paní Evy byla Slovenka, tatínek byl Čech. Nově vzniklý stát byl silně nacionalistický a mnoho Čechů bylo nuceno Slovensko opustit. Ve Velké Bystřici žila otcova maminka, s níž začali sdílet domácnost. Tatínek začal pracovat v Olomouci na dráze a maminka se starala o děti. Paní Eva ráda vzpomíná na rodiče, s nimiž měla krásný vztah.

Období druhé světové války bylo pro její rodinu náročné, vzpomíná na materiální nedostatky i velkou zimu, kterou prožili.

Do školy začala chodit ve Velké Bystřici – nejprve do mateřské školy, potom absolvovala devět let základní školy. Paní Eva chtěla být původně dětskou lékařkou, ale nakonec se rozhodla pro pedagogickou školu v Olomouci. Líbila se jí práce s dětmi a možnost jít po škole rovnou do práce. Toto rozhodnutí bylo také ohleduplné vzhledem k finanční situaci jejich rodiny. Na pedagogické škole měla spoustu přátel a všichni spolužáci měli stejný cíl – stát se učiteli.

Po studiu začala pracovat jako učitelka na základní škole. Chvilí trvalo, než získala pracovní místo ve Velké Bystřici, s níž je spjatá. Učila celý život na prvním stupni. Vyzkoušela si také práci na druhém stupni, kde byla třídní učitelkou od 6. do 9. třídy, a psala posudky pro přechody žáků na střední školy. Učila od roku 1954 až do roku 1991, po odchodu do důchodu pak dál suplovala tam, kde bylo potřeba – například ve Velké Bystřici, Mariánském údolí, Hlubočkách – Dukle či Vsi.

Paní Eva byla vždy velice pečlivá. Nosila domů tašky plné sešitů, ve škole po výuce připravovala zápisy na tabuli, předepisovala úkoly na další den a ráda zkrášlovala třídu závěsy a dekoracemi. Učila všechny předměty prvního stupně. V hudební výchově dokonce děti doprovázela na housle. Po určitou dobu se ve škole učilo na ranní a odpolední směny, bylo-li třeba, učila paní Hořínková obě směny během jediného dne.

K výuce patřily radostné i napínavé zážitky. Jednou čekala na kolegyni družinářku, aby jí předala děti, zatímco její dcera měla náhlé porodní bolesti. S několika přestávkami se s dcerou dostaly domů, posléze sanitkou do nemocnice, a nakonec se narodila její milovaná vnučka – tento příběh má šťastný konec, na který paní Eva nikdy nezapomene.

Jako učitelka byla spokojená, na svou profesi s láskou vzpomíná. V roce 1991 vstoupila do klubu učitelů důchodců v Olomouci, který měl až 400 členů. Zapojila se hned, když bylo něco potřeba – existovaly zde zájezdové, sociální a další sekce. Učitelé jezdili na zájezdy, do divadel, na koncerty. Na základě kandidátky byla zvolena předsedkyní – a je jí dodnes.

Paní Hořínková studovala také univerzitu třetího věku.

Velkou součástí jejího života bylo ochotnické divadlo ve Velké Bystřici. Hrála mnoho postav – hlavních i vedlejších – a někdy byla i inspicientkou. Paní Eva na soubor vzpomíná jako na „bezvadnou partu“. Její první hra byla v roce 1953 *Zvíkovský rarášek* Ladislava Stroupežnického, kde hrála Raráška. Dalšími hrami byly *Rozhněvané grácie*, *Naši furianti* (hrála Františku Buškovou) a *Slovanské nebe*. S *Furianty* a *Slovanským nebem* zažili úspěch i mezi ostatními soubory – dvakrát se dostali do Vysokého nad Jizerou na celostátní přehlídky.

U divadla se také seznámila se svým budoucím manželem, s nímž prožila krásných 55 let. Milovaný manžel Miroslav Hořínek ji navždy opustil v roce 2010.

Je hrdá na své děti – Bronislava a Helenu – kteří vystudovali vysoké školy. S láskou promluvila také o svých vnoučatech a pravnoučatech. Její pravnučka je děvětadvacetinásobnou mistryní České republiky v dráhové cyklistice a doufá, že se dostane na olympiádu. Další pravnoučata se věnují cyklistice a rugby. Paní Eva, nehledě na svůj věk, je velkou podporovatelkou svých pravnoučat a jezdí na všechny turnaje v rugby – každý víkend je na jiných místech; v Ostravě, Zlíně či Brně. To je nyní její „sobotní zaměstnání“.

V loňském roce slavila krásných 90 let. Rodina ji překvapila dovolenou v Dominikánské republice. Procestovala ale i další země: Keňu či Thajsko – a stále by chtěla poznat nové destinace. S rodinou jezdila na výlety po republice, turistika byla jedním z jejích velkých koníčků, které sdílela s manželem. Ze společných dovolených vzpomněla například na cestu do Bulharska a Polska.

Přínosné je také to, co paní Eva vzkazuje mladým lidem, a sice: „Vždy si vše ověřujte.“